

4 نوامبر 2009

سی سال پیش در چنین روزی سفارت آمریکا در تهران تصرف شد. 444 روزی که در 4 نوامبر 1979 آغاز گردید، به طرز عمیقی بر زندگی آمریکاییان شجاعی که به طرز غیرعادلانه ای به گروگان گرفته شدند تأثیر گذاشت، و ما نسبت به این آمریکاییان و خانواده های آنها به خاطر خدمت و فداکاری خارق العاده شان احساس حق شناسی می کنیم.

این رویداد سبب شد که ایالات متحده و ایران بر روی یک مسیر پایدار بدگمانی، بی اعتمادی و مقابله جویی قرار گیرند. من این نکته را روشن ساخته ام که ایالات متحده میل دارد از این گذشته فراتر رود و بر اساس منافع و احترام متقابل خواستار برقراری روابط با جمهوری اسلامی ایران است. ما در امور داخلی ایران مداخله نمی کنیم. ما حملات تروریستی را علیه ایران محکوم ساخته ایم. ما حق بین المللی ایران را به استفاده مسالمت آمیز از نیروی هسته ای به رسمیت شناخته ایم. ما آمادگی خود را به برداشتن گامهایی در جهت اعتماد سازی همراه با دیگران در جامعهٔ بین المللی به معرض نمایش گذشته ایم. ما پیشنهاد آژانس بین المللی انرژی اتمی را برای برآوردن تقاضای ایران در جهت کمک به رفع نیازهای پزشکی مردم آن کشور پذیرفته ایم. ما به صراحت اعلام داشته ایم که اگر ایران مانند هر کشور دیگری به الزامات بین المللی خود عمل کند، راه به سوی مناسبات موفقیت آمیز تر و ثمربخش تری با جامعهٔ بین المللی به رویش باز است.

ایران باید انتخاب کند. ما طی مدت سی سال آنچه را که دولت ایران با آن مخالف است شنیده ایم؛ پرسشی که اکنون مطرح می شود این است که دولت ایران با چگونه آینده ای موافق است. مردم آمریکا برای مردم ایران و تاریخ غنی آنها احترام بسیاری قائلند. جهانیان همچنان شاهد فریادهای عدالتخواهی و پیگیری شجاعانهٔ آنها برای دستیابی به حقوق جهانی خود هستند. اکنون زمان آن فرارسیده است که دولت ایران تصمیم بگیرد آیا قصد دارد بر گذشته تمرکز کند، یا به انتخابی دست خواهد زد که درهای فرصت، رفاه و عدالت بزرگتری را بر روی مردمش خواهد گشود.

###